

ŠKOLNÍ REVUE

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

DO ŠKOLY PŘIŠEL

MIKULÁŠ

VÁNOČNÍ DÍLNY

SETKÁNÍ POD VÁNOČNÍM

STROMEM

Kronika devátáků

Rozhovor
s benediktinem

Holky versus kluci

Šestý smysl

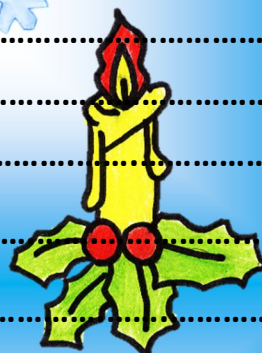
Něco pro chytré
hlavičky

Vtipy

www.zsms.streliceubrna.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Volejbalový turnaj	2
Jak osmáci putovali za brněnskou historií	3
Do školy přišel Mikuláš	4
Vánoční dílny	7
Setkání pod vánočním stromem	10
Kronika deváťáků	11
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Rozhovor s paní učitelkou Hradečnou	15
Rozhovor s Martinem Ševečkem I	17
Konec světa? Opravdu?	20
Holky versus kluci	21
Šestý smysl	23
<u>Zajímavosti</u>	
Moc drahých kamenů	25
<u>Literární koutek</u>	
Za tohle ti patří dík	27
Obyčejné věci vypravují	29
Pocity deváťáka	33
<u>Zábava</u>	
Pro bystré hlavičky	34
Word of Warcraft	35
Vtipy a vtípky	35
<u>Redakce a řešení</u>	37
<u>Přídavek</u> : Budiž světlo, teplo a jídlo	38

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři,

naši zemi ovládla paní zima a s ní přišlo to, co obvykle bývá – sníh a mráz, čvachtance i náledí, zkrátka příroda „plácá páté přes deváté“. Očekávali jsme i neočekávali konec světa, těšili se na Vánoce i vánoční prázdniny a neradi pak po nich vyráželi do školy vstříc svým povinnostem.

Devátáci si už vybírají školy, kam by chtěli od nás odejít, nacvičují polonézu na školní ples a všichni žáci, nejen devátáci, teď procházejí obdobím písemek a zkoušení, neboť konec prvního pololetí nám už pomalu klepe na dveře a s ním se blíží pololetní vysvědčení.

V druhém čísle Školní revue Vás budeme informovat o dění ve škole i mimo ní v listopadu a prosinci. Začínáme volejbalovým turnajem a pokračujeme exkurzí 8.třídy do Brna a předvánočními akcemi - vše doplněné obrázky a fotografiemi. Informační blok uzavírá tradiční Kronika devátáků.

V rubrice „Rozhovory a ankety“ bych chtěla mimo jiné upozornit na rozhovor s mnichem Martinem Ševečkem. Jak to přijde, že člověk vstoupí do kláštera? Jaký je život mnichů? Jak vypadají jejich Vánoce? Na to jsme se ptali v dnešní části rozhovoru. Příště uveřejníme pokračování, které nám víc poví o bratru Martinovi jako takovém.

Ze zajímavostí kolem nás jsme se tentokrát zaměřili na drahé kameny. Že ty pravé jsou opravdu drahé a po staletí se zasazují do drahocenných šperků, to je známá věc. Víte ale, že mají i magické až léčivé účinky? Tak o tom si také můžete přečíst na stránkách tohoto čísla.

V Literárním koutku představujeme nejlepší slohové práce ze školního kola Olympiády v českém jazyce a literární pokusy na téma „Obyčejné věci vypravují“. Můžete přesvědčit, že našim žákům literární vlohky opravdu nechybí.

Přeji za celou redakci příjemné počtení a doufám, že si každý najde něco, co ho zaujme a pobaví.

Mgr. Vlasta Sokolová

VOLEJBALOVÝ TURNAJ

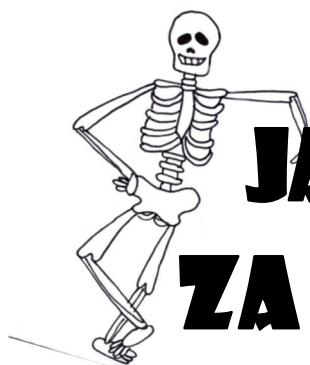
Dne 17. listopadu 2012 se konal v naší školní hale turnaj ve volejbale. Na turnaj se dostavilo 8 družstev z okolí (a zájem o účast byl velký, další družstva musela být odmítnuta). Naši učitelé nezháleli, a nejen, že vše zorganizovali, ale vytvořili družstvo „Kantorů“, urputně zápolili s míčem a sítí a nakonec se umístili na pěkném 2. místě. Gratulujeme.

Mgr. Vlasta Sokolová

Foto: Jakub Vašulín, 8.tř.

ŠKOLNÍ REVUE VIII/2

JAK OSMÁCI PUTOVALI ZA BRNĚNSKOU HISTORIÍ

V úterý 4. prosince 2012 se žáci osmé třídy pod vedením paní učitelky Sázavské vydali po druhé vyučovací hodině na dějepisnou exkurzi do Brna.

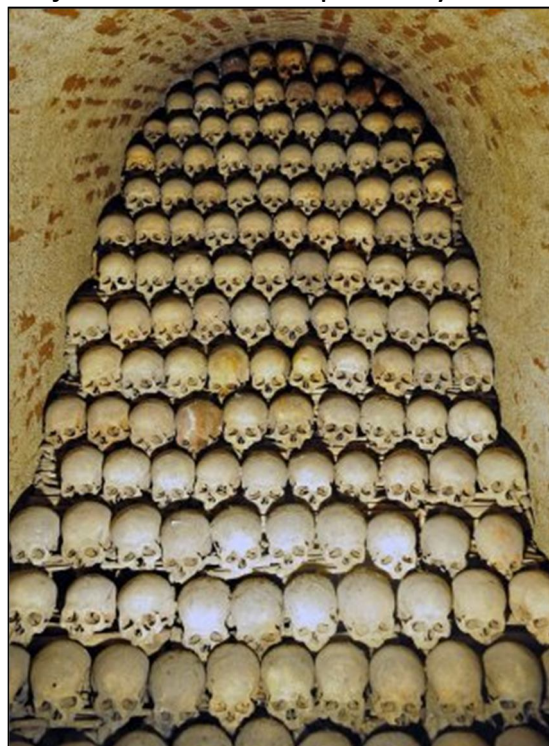
Po zábavné jízdě vlakem jsme konečně dorazili na hlavní nádraží a začali poslouchat výklad paní učitelky o historických událostech a brněnské architektuře.

Došli jsme na náměstí Svobody, které bylo plné vánoční atmosféry. Na chvíli jsme se zastavili u Morového sloupu, který byl postaven v 80. letech 17. století na památku obětí moru.

Dalším zastavením byl kostel sv. Jakuba, který se nachází na Jakubském náměstí. Všichni jsme z venku zmrzlí vešli dovnitř a prohlédli si zajímavé historické památky.

Hned vedle kostela je vchod do nedávno otevřené kostnice a všichni jsme měli možnost spatřit na vlastní oči unikátní prostory, které byly objeveny při průzkumu podzemí v roce 2001.

Někteří z nás byli zaskočeni strašidelným podzemím, děsivou písničkou, lidskými lebkami a kostmi. Chodby byly tajemné a strašidelné, ale kdo by si ochotně nepohlížel pozůstatky mrtvých, když tam bylo takové krásné teplo.

Venku jsme pak dostali rozchod k prohlídce vánočně vyzdobeného Brna. S holkami jsme hned šly na náměstí Svobody, zaplněné lidmi. Hodně z nás si uvědomilo, že advent už začíná a že zase po roce probouzí Vánoce.

Celé náměstí vonělo trdelníky a medovinou a krásnou vánoční náladu zesilovaly české vánoční koledy, které tam nemohou žádný rok chybět. Na každé straně byly dřevěné stánky, plné nejrůznějších vánočních dekorací a ručně dělaných výrobků.

Po hodině volného procházení jsme šli zase už společně do barokního kostela k Minoritům a naslouchali jsme jedné paní, která nám pověděla něco o historii kostela a provedla nás celým kostelem, i místnostmi, kam se veřejnost normálně nedostane.

Když jsme po vyčerpávající zajímavé přednášce, ze které jsme získali řadu informací do dějepisu, jsme vyšli z kostela. A rovnou do pěkné chumelenice. Měli jsme ještě čas na volné chození po Brně, a tak jsme rychle všichni někam zalezli do obchodů, kde bylo teplo.

Tentokrát byl rozchod kratší a za chvíli jsme už jeli domů povykládat rodině své dojmy a zážitky z poznávání historie Brna.

Anežka Vašulínová, 8.tř.

Obrázek: Kamila Antošová, 7.B

Foto: www.encyklopedie.brna.cz,
www.novinky.cz, www.ticbrno.cz

DO ŠKOLY PŘIŠEL MIKULÁŠ

„Na svatého Mikuláše, je už zima celá naše.“ Říká jedna z pranostik o svatém Mikuláši. Mikuláš má sice svátek až 6. prosince, ale sladkosti rozdává tradičně už 5. prosince večer. Na naší škole je zvykem, že se deváťáci každý rok převléknou za andělky a čerty a v čele s jedním Mikulášem vyráží nadělit dárečky dětem v mateřských školkách, vypomáhají s organizací andělsko-čertovského programu na prvním stupni a nakonec navštíví třídy na druhém stupni. Protože letos jsou dvě devítky, vydala se do školky jenom část z nás. V této skupině jsem byla i já.

Letos se tato pranostika vážně trefila. Chudák Lukáš Kugler, který šel ze školy do Cihelny převlečený za andílka v šatech s krátkým rukávem. Brrr! Dorazili jsme tam naštěstí trošku dřív, takže jsme všichni měli dostatek času se ohřát, Lukáš roztát. Děti v Cihelně byly úžasné a k mému překvapení i velmi statečné. Sborově nám zaspívaly pár písniček, poté jsme jim rozdali předem nachystané balíčky a spěchali jsme do nové školky.

Tentokrát jsem šla bez bundy já, protože jsem ji půjčila Lukášovi a teplo rozhodně nebylo. Děti ve všech třech třídách (sluníčkové, motýlkové, kytíčkové), nebyly o nic horší než děti v Cihelně. Také byly hrozně statečné a našich čtyř čertů se skoro vůbec nebály. Děti nám samy nebo ve skupinkách zaspívaly nebo zarecitovaly, za což jsme je odměnili sladkou odměnou.

Pár šolkáčků se nám sice rozbrečelo, ale jakmile zjistili, že čerti nejsou vůbec zlí a že Tomáš umí dělat kotrmelce, s radostí využili možnosti sáhnout si mu na rohy. Je pravda, že jeho převlek byl vážně okouzlující.

Zbytek deváťáků, který zůstal ve škole, pomáhal na jednotlivých stanovištích „Cesty z pekla do nebe“. Děti vyráběly různé výrobky, naučily se písničku a nakonec si spolu s deváťáky i paními učitelkami zařadily na čertovské diskotéce, kde dostaly i nadílku. Pak už se tlupa čertů a sbor andělů prohnala po ostatních třídách. Zpívalo se, strkalo do pytle a nadělovalo. Jen jedna třída o tuto kratochvíli přišla, protože se s ní učitel informatiky zamknul v učebně. Dárky si pak museli vzít sami.

Přes několik pokusů o odnesení zlobivců do pekla zůstal nakonec počet žáků naší školy nezměněn.

Linda Koshi, 9.A

Obrázky: Kamila Antošová, Sára Holešovská
a Lenka Prokešová, 7.B

BYLO NEBYLO

Foto: Aleš Kadlec, Vlasta Sokolová

VÁNOČNÍ DÍLNY

Dne 8. prosince 2012 uspořádali učitelé a rodiče u nás ve škole Vánoční dílny. Zúčastnilo se jich kolem 180 platících dětí, tedy těch, které vyráběly, a kromě nich desítky jejich rodičů, prarodičů, sourozenců a kamarádů.

Stříhalo se, vykrajovalo, lepilo, malovalo, zdobilo, peklo, navlékalo, šilo, u toho i klábosilo a všem pro pohodu ze školního rozhlasu zněly vánoční koledy, které později střídaly i písničky na přání.

Letos jste mohli navštívit neuvěřitelných 17 dílen s roztomilými názvy:

Skřítečková	Čelenková
Visačková	Andílková
Stromečková	Kytičková
Hvězdičková	Šišková
Korálková	Svícínková
Přáníčková	Dárečková
Mýdlíčková	Perníčková
Kominíčková	Vánočková
Sněhuláčková	

Kamila Antošová, Sára Holešovská, 7.B

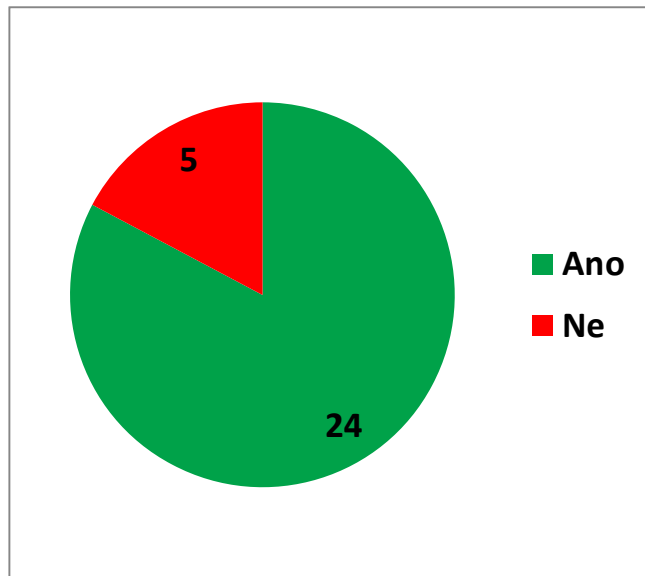
BYLO NEBYLO

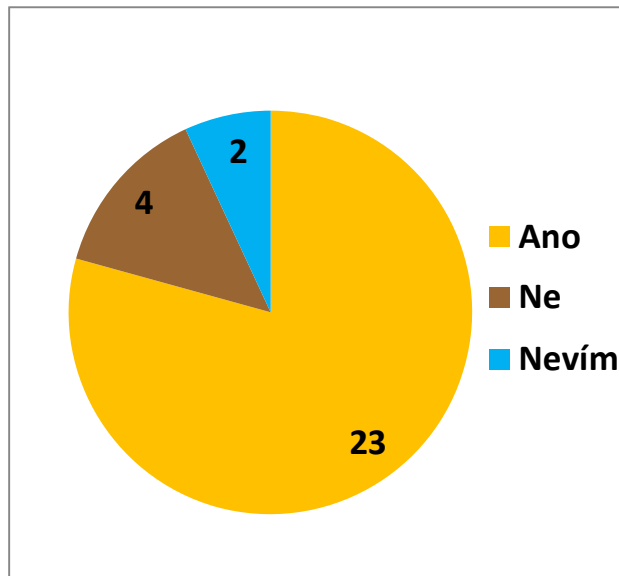
Foto: Eliška Benešová, 8.tř.

JAK SE AKCE Povedla, MŮŽETE POSOUDIT PODLE NAŠÍ ANKETY:

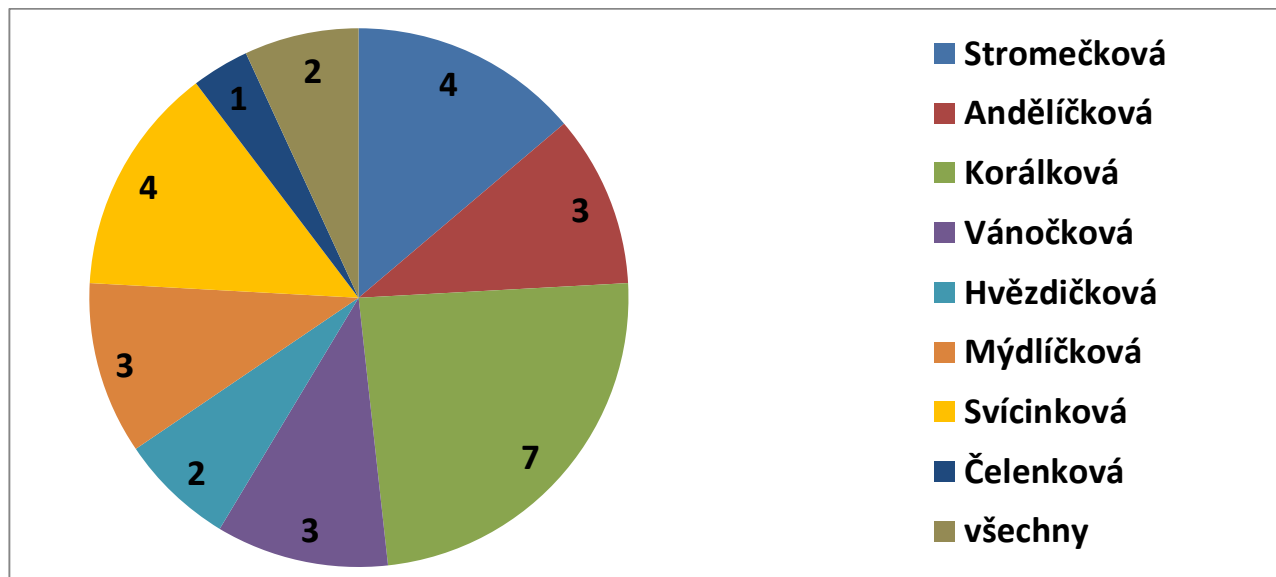
1. Navštěvujete Vánoční dílny každý rok?

2. Dáte nějaký váš výrobek z dílen někomu pod stromeček?

2. Která dílna se vám letos nejvíc líbí?

4. Líbí se Vám atmosféra Vánočních dílen?

Zde není potřeba graf:
Všichni odpověděli **ANO!!!**

Markéta Jašová a Lenka Prokešová, 7.B

SETKÁNÍ POD VÁNOČNÍM STROMEM

Poslední akcí kalendářního roku 2012 bylo 21. prosince Setkání pod vánočním stromem, které se konalo od 17 hodin ve střelické sokolovně. Jako pokaždé předvedli žáci naší školy svým příbuzným i známým vystoupení, která už od podzimu pilně nacvičovali se svými učiteli. Tentokrát padl rekord v počtu účinkujících – zapojily se všechny třídy. Kdo chtěl, mohl si zakoupit nějakou tu drobnůstku na jarmarku a osvěžit se čajem, kávou či punčem.

Vlasta Sokolová

Foto: Aleš Kadlec

KRONIKA DEVÁŤÁKŮ

JAK TO VIDÍ 9.A

Listopad – podzimní měsíc, všude sychravo. Tento měsíc byl docela těžký, nahrnula se spousta učení a psali jsme spoustu čtvrtletních písemek. ☺ Ze čtvrtletní slohové práce jsem dostal dvojku, ale bohužel byly v listopadu taky třídní schůzky. ☺ O třídních schůzkách bych se radši nezmiňoval, protože nedopadly zrovna nejlíp. ☺

Od října nacvičujeme s paní učitelkou Svobodovou a paní učitelkou Bezouškovou polonézu. V listopadu jsme dokončili choreografii. Bylo to namáhavé kvůli naší nepozornosti a neposlušnosti, ale nakonec jsme to zvládli. ☺ Holky si vybíraly šaty na ples. Bylo to celkem obtížné. ☺

V prosinci začalo počasí nabírat pořádný spád – teploty klesaly pod bod mrazu, stejně jako výkony deváťáků ve škole. Aby taky ne, nároky na nás jsou čím dál tím vyšší, ochota učitelů nás šetřit je velice malá, a co hůř – ještě klesá. Navíc se musíme připravovat na přijímací zkoušky, které nás čekají. ☺

5. prosince jsme ve škole dělali mikulášskou nadílku. Ráno šlo pár lidí do školky, ale jen ti, co nebyli moc škaredí, aby se děti moc nebály. Ostatní pomáhali dětem z prvního stupně vystřihovat, lepit, malovat apod. ☺ Když jsme chodili po třídách, nikdo nechtěl zpívat, tak jsme byli našťvaní a měli jsme chuť je praštit, ale udrželi jsme se. ☺ Bylo nám velmi horko, tak jsme se snažili co nejvíce ulít ze strašení a sundat si kabáty a kožichy. ☺ Byla to docela legrace, ale občas i lítost dívat se na děti, jak pláčou kvůli básničce. Ale přemohly se kvůli svému hlavnímu cíli – čokoládě. ☺ Naše třída chodila za čerty a anděly až na mě, protože jsem neměl nic na sebe. ☺

Na Vánočních dílnách jsem pomáhala u výroby sněhuláčků na lyžích. Byla jsem tam celou dobu a byla to pěkná fuška, někdy byla hotová „přivalová“ vlna dětí. ☺ Nejsilnějším zážitkem z dílen pro nás byly sobí parohy s rolničkou, které jsme za výpomoc dostaly. ☺

Občas jsme místo tělocviku nacvičovali na Setkání pod vánočním stromem své vystoupení s prvňáčky. ☺ Když přišel ten slavný den, tak jsme ráno místo školy šli chystat do sokolovny židle a zkoušet s prvňáky. Večer jsme přišli na řadu jako třetí. Děti se jednou přerekly, ale i tak to bylo moc hezké. ☺

V pátek, poslední den školy před Vánocemi, jsme měli v hale soutěže s prvňáčky. Byli jsme rozděleni do týmů, které mezi sebou soutěžily o sladkou odměnu. Běhali jsme a skákali, jak nejvíc to šlo, a všichni jsme se náramně bavili. ☺ Poté jsme šli s našimi svěřenci do jejich třídy na besídku a dali jim dárečky. Měli z nich radost a někteří z nás také dostali od svého prvňáčka dárek. Většinou to byly jen obrázky, ale mě ten dárek potěšil. ☺ Nakonec jsme se vrátili do naší milované špinavé deváté třídy, kde jsme si se spolužáky rozdali dárky. ☺

Pak jsme měli volnou zábavu, povídali jsme si a jedli cukroví. No a po obědě hurá domů, zabalit dárky a těšit se Štědrý den. ☺ V pátek 21. 12. jsme nejen nepřišli o život, ale dostali jsme dokonce dárky. ☺

Nový rok začal celkem dobře, i když je 13 na konci. ☺ Je 7. ledna a myslím, že je každý unavený, protože byl zvyklý vstávat kolem desáté hodiny a dnes musel stávat o pár hodin dříve. Dnes jsou ještě k tomu třídní schůzky a všichni doufají, že rodiče budou spokojeni, aby nedostali kázání nebo nějaký zákaz. ☺ Už první školní den v roce 2013 jsme šokováni přívalem termínů písemek už od zítřka, a jak se na ně máme pořádně připravit, když jsme všichni ještě na vlně vánoční pohody? Tohle by si vážení učitelé mohli uvědomit. ☺

Nácviky na polonézu také přiostrhují, celá choreografie je již sestavená a všichni ji více méně umí, takže si k ní začínají přidávat prvky, které v ní nejsou, a naopak vynechávají prvky, které se v ní mají dělat. Doufejme, že se to do plesu pořádně dopiluje, abychom si nakonec neušili z ostudy kabát. ☺

Sestavila Vlasta Sokolová

JAK TO VIDÍ 9.B

V listopadu nastal čas, kdy skoro všem na této škole přijde, že tu tvrdíme přes deset let a ne pouhých pár týdnů. Jelikož v listopadu proběhly třídní schůzky, tak většině dalších deset let přibylo. My devátáci jsme si začali možná pozdě a možná jen trochu, ale hlavně že někdy a aspoň nějak uvědomovat, že bychom měli ještě zabrat. Dokud je čas. ☺

5. prosince každý rok chodí Mikuláš. Vždy se toho ujmou, tedy spíš musí, žáci 9. tříd. Několik žáků šlo do školky, aby trochu postrašili děti ve školce. A zbytek zůstal ve škole a dělal společnost na mikulášské diskotéce prvního stupně. Potom, co se vrátil i zbytek žáků do školy, chodili jsme po třídách. V každé si čerti odnesli několik žáků, kteří nejvíc zlobili a pomalovali je především červenou a černou barvou. ☺ Pro mě tato akce byla naprosto bezkonkurenční! Letos bylo více čertů než andělů, asi proto, že děti více zlobí. Nejen že Mikuláš s anděly a čerty obcházel třídy s nadílkou a možností hození do pytle,

ale někteří andělé a čerti pomáhali žákům na prvním stupni s výrobky a nechyběl ani andělský taneček, který jsem vymyslela s Marií Vidlákovou. Každý rok jsem se ve škole těšila na Mikuláše. A letos jsme to byli my. ☺

Ve středu na magické datum 12. 12. 2012 nám naše vedení zařídilo výchovný koncert. Tento koncert mně přijde každý rok stejný. Nevím, jestli nás „vychoval“ nebo splnil účel, nevím jaký, ale hlavní pro nás všechny bylo, že jsme se neučili. ☺

Někdy v prosinci začala další bláznivá věc. Začalo se předělávat osvětlení a bůhví co ještě v tomto domě – HURÁ! Konečně nás nebudou bolet oči z toho blikajícího světla, konečně budou svítit všechna světla a konečně nebudeme doslova bláznit z toho nekonečného hučení! Hned se nám budou lépe psát písemky! ☺ Když toto všechno začalo vedle naší třídy v kuchyňce, nastalo neustálé hučení a bourání... Aaaaa! Doufám, že to bude brzy hotové a my se toho normálního, tichého a neblíkajícího světla na této škole ještě dočkáme. ☺

Setkání pod Vánočním stromem bývá vždy velkou událostí. Minulý rok se toto vystoupení žáků ZŠ Střelice nekonalo, o to větší to byla letos zábava. Dlouhé hodiny nacvičování našich vystoupení nás ochuzovaly o výuku, ale nám to nevadilo. My jsme nacvičovali s našimi milovanými prvňáčky. Ti písničky a básničky uměli o 100% lépe než my, devátáci. A stejně... radši budeme nacvičovat na vystoupení než se učit. ☺

Atmosféra byla výborná. Moje obavy, že něco před přeplněným sálem zkasím a na pódium uvedu Mighty Shake místo dramatického kroužku, byly velké. Po chvíli však ze mě tréma spadla. Skvěle jsme si večer užili, a i když už příští rok nebudu žákyní ZŠ Střelice, s chutí se na vystoupení přijdu podívat. Už jen budu závidět těm, kteří budou večerem provázet. Je to opravdu krásný pocit. ☺

Před Vánocemi má být vždy klid, ale asi ne v naší třídě. Zatímco jsme od pondělka čekali na páteční besídku, začaly se u nás v prvním patře dít doslova otřesující události.

Vtrhli k nám bojovní elektrikáři z 2. brněnského elektrikářského pluku v čele s mně neznámým, strategicky úspěšným majorem. Jejich primárním cílem byly elektrické obvody a světla u nás v prvním patře. Po prvním frontálním útoku na 5. třídu byli naši spojenci ze severu vyhnáni do chemie.

Tak, a nadešlo to konečné datum 21. 12. 2012. Já raději nešla v tento den do školy, abych umřela v klidu a ve sladkém domově. Celý týden jsme si říkali, na co vlastně se učíme, když za chvíli bude konec, půjdeme raději vykrást banku a odletíme do Karibiku (v mém případě do Manchesteru na Old Trafford!). Bohužel, ani jedna věc se neuskutečnila a přežili jsme všechno ve zdraví. Zmíním tu jeden vtípek: Tak přišel 21. 12. 2012 konec světa do České republiky, rozhlídl se a říká si: „Aha, tak tady už jsem byl!“ Jo, něco na tom bude. ☺ A nadešel pátek odpoledne. Konečně ty zasloužený prázdniny! Konečně jídlo, pití, cukroví, pohádky... Jo, konečně ta pravá vánoční pohoda.

Sestavil Aleš Kadlec

Foto: Eva Buchničková

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU HRADEČNOU

Paní učitelka Hradečná působí na naší škole už řadu let. Její „předmětový“ záběr je poměrně široký, učí chemii, matematiku, angličtinu a také někdy tělocvik, výchovu ke zdraví. Letos se stala naší výchovnou poradkyní.

Jak vzpomínáte na svůj přechod ze základní na střední školu? Nutili Vás rodiče do něčeho?

Ze základní školy se mi neodcházelo snadno, ale nakonec přechod nebyl tak těžký. Na střední škole jsme měli výborný třídní kolektiv a dodnes se scházíme. Střední školu jsem si vybrala sama a rodiče mě do ničeho nenutili.

Některé čtenáře, včetně nás, by určitě zajímalo, co jste dělala, než jste začala učit na naší škole?

Původně mám Vysokou školu chemicko-technologickou. Až po ní jsem dostudovala pedagogiku, abych mohla učit. Proto jsem nejdříve pracovala jako technoložka, zpočátku v textilce a později v chemicko-potravinářském závodě. Byla to zajímavá práce, dost odlišná od práce

pedagogů. Několik let po mateřské dovolené jsem nastoupila na ZŠ Střelice, kde letos učím už sedmnáctý rok.

Na naší hodině chemie jste se proekla, že nyní studujete na vysoké škole. Co to obnáší – učit a studovat?

Jedná se o tzv. kvalifikační studium na čtyři semestry (dva roky). Obnáší to chodit jednou za 14 dní na přednášky, psát seminární práce, složit jednu až dvě zkoušky za semestr a nakonec závěrečné zkoušky. Zatím to jde.

Jaké je to být výchovnou poradkyní? Baví Vás to?

Výchovnou poradkyni dělám zatím jen pár měsíců (po paní učitelce Brimové). Mezi moje nové povinnosti patří například kariérové poradenství pro žáky 9. tříd, spolupráce při řešení výukových a výchovných problémů žáků, spolupráce s pedagogicko-psychologickou poradnou atd.

Většina učitelů u nás učí buď humanitní, nebo přírodovědné předměty, zatímco Vy Ch, M, Aj, což je celkem nezvyklá kombinace. Proč jste si vybrala zrovna tyto předměty?

Bližší jsou mi sice ty přírodovědné, ale trénovat angličtinu je také užitečné. Hodně informací je v angličtině a pak cizí jazyk nemusí být bariérou. Také je docela příjemné umět se trochu domluvit v zahraničí.

Podařil se Vám někdy nějaký „kuriózní“ kousek, např. s nějakou žíravou nebo výbušnou látkou?

Vzpomínám si na dvě drobné příhody. První v době, kdy jsem ještě studovala na vysoké škole. Při laboratorní práci jsem podcenila nebezpečnost par koncentrované kyseliny octové. Nevzala jsem si rukavice při jejím přelévání a páry mi během okamžiku poleptaly celé předloktí. Okamžitě mi zrudla kůže a velice pálila. Druhá příhoda je z doby, kdy jsem začínala učit. Při ukázce, jak reaguje sodík s vodou, jsem do vody dala větší kousek sodíku než doporučovanou „velikost hrášku“. Sodík reagoval bouřlivěji než bouřlivě, „vyskočil“ z reakční nádoby a rozprskl se tak, že byl nejen po celém učitelském stole, ale i po celé první řadě žákovských lavic. Pokus se tehdy žákům moc líbil.

Učila jste i tělesnou výchovu, a tak se nabízí otázka – dělala jste nějaký sport?

Tělesnou výchovu jsem učila velmi zřídka a nahodile. V mládí jsem se sice ráda hýbala, ale bavily mě jen některé disciplíny, jako džezgymnastika aerobik, košíková, atletika. Kromě toho mě bavil tanec – klasický i lidový.

Když jsme u toho tance – několikrát jste nacvičovala s devátáky polonézu na školní ples. Máte nějaké zážitky z nácviků?

Drobných legráček jsme za těch několik let nácviků zažili hodně, ale nějaké dobře publikovatelné mě zrovna nenapadají.

Cestujete raději po naší republice, nebo v zahraničí?

Raději po ČR.

Pan učitel Beneš říká, že je pro něj nejhezčím městem naší republiky Český Krumlov. Máte u nás také nějaké místo, které jste navštívila a ráda se tam vracíte?

Ano. Úžasný mi připadá klášter Teplá a osada Kladská v Západních Čechách.

Pamatujeme si, že jste před třemi lety měla problémy se zády. Už je to v pořádku? A co se Vám vlastně stalo?

Měla jsem výhřez meziobratlové ploténky, který byl provázen stálými nesnesitelnými bolestmi. Bojovala jsem s tím několik měsíců, ale nakonec jsem musela na operaci páteře. Od té doby mám v zádech čtyři titanové šrouby a zatím to naštěstí moc nezlobí.

Jaký máte názor na novodobé „vymoženosti“ jako jsou sociální sítě, elektronické čtečky, notebooky apod.? Jaký k nim máte vztah?

Vztah k nim mám spíš kladný. Většinou jsou užitečné. K sociálním sítím mám ale poněkud obezřetný vztah. Obávám se, že mohou nebezpečně zasahovat do soukromí.

Koho budete volit na post prezidenta republiky? Čím Vás oslovil?

Ještě nejsem jednoznačně rozhodnutá. Přála bych si, aby se prezidentem stal člověk, kterému není lhostejné, jak se žije jeho národu.

Linda Koshi a Terezie Novotná, 9.A

Foto: Vlasta Sokolová

ROZHOVOR S MARTINEM

ŠEVEČEKEM I

Asi se ptáte, kdo je to, na chodbách naší školy ho nepotkáváte. Martin Ševeček je benediktinský mnich, žije v klášteře v Praze-Břevnově a je mu 36 let. Když zase jednou přijel za mnou a mými kamarády do Střelice, odučil u nás hodinu náboženství a pak jsem s ním udělal rozhovor. Učitele už máme vyzpovídané skoro všechny, tak proč nezkusit někoho jiného. Co my vlastně víme, co takové mnišství obnáší, jací jsou dnešní mniši? Jaký je jejich život a jací byli jako děti? Rozhovor jsme kvůli délce rozdělili na 2 části.

Ahoj Martine.

Nazdar Patriku.

Jsi mnich v benediktinském klášteře. Co to znamená?

No, benediktinský klášter je místo, kde žijí benediktini – členové mnišského řádu římskokatolické církve, který byl založen v 5. století v Itálii mužem jménem Benedikt...

To dá rozum...

Eeeee... no, to určitě. Někteří to nechápou... Tak Benedikt založil v Itálii dva kláštery, Subiako a Monte Cassino, a sepsal pravidla, kterým se říká řehole, latinsky regula, což znamená česky zákon.

Tyhle ty pravidla jsou pro bratry vlastně takovým měřítkem pro jejich život, jsou pro bratry zákon a podle něho se řídí až do dnešní doby. A klášter je místo, kde benediktini žijí.

Jaké je to být v mnišském řádu? Co vykonáváš za práci?

No v řádu je to tak, že vlastně každý dělá to, co si do toho kláštera přines, na co svým způsobem má dar. Takže například tam mám bratra, kterej se jmenuje Aleš, a ten má dar na jazyky, takže se umí perfektně domluvit anglicky, německy, španělsky a francouzsky. Já co mám za práci? Tak většinou provázím, učím náboženství, občas pomáhám v kuchyni atd. Je toho docela dost a člověk se nenudí.

Jaký je tvůj denní režim?

Jooo, Patriku, to by bylo na dlouho, tak jenom řeknu, že se vlastně skládá z modliteb a práce, a to jsme zase u sv. Benedikta, který ve své řeholi napsal, že má být čas na modlitbu, na práci, na studium, na odpočinek, a to všechno v tom denním řádu je. Takže my vstáváme v půl šestý ráno, potom jsou modlitby, kterejm se říká ranní chvály, potom je příprava na mši svatou, v půl osmé je snídaně, potom manuální práce, protože i bratři musí něco dělat, neboť jak se píše v takový ty tlustý knize knih, kdo nepracuje...

Bible se to jmenuje, že?

Přesně tak, taková ta tlustá kniha, co křesťané mají na policičkách a občas ji otevřou... A v téhle té tlusté knize je napsáno, že kdo nepracuje, ať nejí, a tak to sv. Benedikt svým bratřím taky říká, proto je ta manuální práce v řeholním životě důležitá. Potom je oběd, opět manuální práce, četba ty tlustý knihy, kdy vlastně bratři tuhle tlustou knihu Bibli studují, aby měli z čeho čerpat a pak to dávat dál. Potom jsou večerní modlitby, kterým se říká nešpory, z latinského slova nesperas, tedy večerní chvály, které jsou uzavřením dne, kdy se bratři schází ve tři čtvrtě na osm k modlitbě před spaním, která trvá do osmi, a tím den benediktina vlastně končí, neboť potom je čas na odpočinek. Já většinou chodím spát okolo půl dvanáctý.

Nejsi potom unavený?

No tak to ani ne, člověk už je na to zvyklý.

Jak ses dostal do kláštera?

Jé, to by bylo na dlouhý povídání. To je zase otázka, to by se ti tvůj mobil vybil... Vlastně mě k tomu přivedl příklad zdejších bratří, kteří mě přesvědčili svým způsobem života, že jsem začal uvažovat o tom, že bych do toho řádu také mohl vstoupit.

Kdo, nebo co Tě k tomu přivedlo, nebo jaký jsi k tomu dostal ten impuls?

Jejdá, to jsou otázky, Patriku... To bych musel vlastně začít tím, jak jsem se vůbec k víře dostal. To bylo díky paní učitelce, která u nás v roce 1990, kdy už byl konec komunismu, zavedla předmět náboženství. Já jsem zrovna moc hodný žák tedy nebyl, a tak jsem to považoval za největší, s prominutím že to tak řeknu, ***, kterej vůbec mohl být.

Tahle paní učitelka byla mojí třídní, a tak jsem s ní jel na školu v přírodě. V neděli vzala děti z náboženství na mši svatou a já jsem se prostě rozhodl, že s nima do toho kostela půjdu taky – říkal jsem si, že si tam půjdu zaprovokovat neboli zaprudit, jak říká naše mládež. A tam mě to najednou tak oslovilo, že jsem si řekl, že to udělat nemůžu. Pak jsem se paní učitelky ptal na všechny možné otázky, co se týkají víry, a začal jsem se o to víc zajímat. Seznámil jsem se s knězem, který sám byl benediktin z Břevnova, a on mě vlastně přesvědčil o tom, že takovejhle způsob života by mohl být taky pro mě, a začal jsem o tom přemýšlet.

Přemýšlíš i o tom, že by ses stal knězem?

No, o tomhle jsem také uvažoval, ale je to dost velká zodpovědnost a já ještě na to nejsem připravený. Prostě se necejtím na to, že mohl být knězem, protože to není jenom o tom, něco vědět, něco znát, ale je to o tom být schopen lidem dávat to, co skutečně chtějí a po čem touží.

Jaký je tvůj oblíbený svatý?

No, těch svatých je moc. Tou první a nejdůležitější, kterou mám opravdu rád, je matka Pána Ježíše, tedy Panna Maria, potom zakladatel našeho kláštera sv. Benedikt, o kterém už jsem říkal, že je to světec z 5. století a založil benediktinský řád.

Říká se, že 21. prosince 2012 bude konec světa. Věříš tomu?

Hm... (Smích)

Teď jsem to řekl jak někdo z Novy...

(Hlasitý smích)

(Smích) ... Televize Nova je proti tobě, Patriku, naprostej břídil. Ale ... (Smích)... jestli bude konec světa, to ví jenom Hospodin. Já vždycky říkám, že já jsem už těch konců světa tolik zažil... Prostě - 21. prosince 2012 sice něco může přijít, ale člověk má žít tak, aby se ničeho, ani konce světa bát nemusel.

A jak prožíváš Vánoce?

Vánoce většinou prožívám tak, že se celej advent připravujeme na Vánoce, že se ráno zpívají roráty. To má své kouzlo, protože se člověk připravuje na příchod Ježíše Krista duchovním způsobem, a ne jen tím, že navštěvuje obchody, kde od podzimu hrají koledy...

...Rybova Česká mše vánoční naprosto všude... Potom přichází Štědrý den, kdy se jako rodina scházíme u stromečku, je kapr, salát, zpívají se koledy, rozdělují se dárky a potom je půlnoční, kdy člověk většinou vždycky sedá v kostele a hlídá kostel, protože máme celej den otevřeno. Člověk vidí takový ty rozzášený dětský oči, když děti přichází k betlému a teď koukají na to, co tam vlastně všechno je... to je něco úžasného.

Co asi dostaneš k Vánocům?

No, co asi dostanu k Vánocům? Tak to ještě nevím, co mně Ježíšek donese. Většinou mi nosí rýmu, protože na Štědrej den, jak jsem v tom studeným kostele, vždycky promrznu, a tak říkám, že je Ježíšek štědrej, že mi přinesl kašel a rýmu.

*Jinak mi většinou přináší knížky, občas od maminky dostanu peníze, a ty většinou vždycky utratím zase za knížky, takže jsem takovej ten typ, o kterým se říká: „Byl jeden mnich a měl spoustu knih.“ **Pokračování příště.***

Patrik Litschmann, 8.tř.

Foto: Martin Ševeček

KONEC SVĚTA? OPRAVDU?

Snad celý svět očekával, jestli se vyplní dávná věštba o konci světa na konci roku 2012. Někteří z toho byli v depresi, jiní podnikali opatření na přežití a další se zase smáli jak konci světa, tak těm, co tomu věřili. Média to nafukovala... Pokud by to přece jen byla pravda, těžko by se konala další schůzka redakce, a tak jsme udělali na posledním setkání mezi sebou malinkou anketku.

OTÁZKA:

Asi jsi slyšel/a, že má být 21. 12. 2012 v 11:11 konec světa, co si o tom myslíš?

Já si myslím, že je to blbost! Konec světa určitě někdy bude, ale rozhodně ne letos!

Kamila Antošová, 7.B

Myslím si, že je to pěkná pitomost! Konec světa měl být už několikrát a nikdy se to nesplnilo!

Sára Holešovská, 7.B

Mnohokrát jsem se nad tímto tématem zamýšlela. Myslím, že konec světa nebude, ale pokud se my, lidé, brzy nezměníme, určitě k tomu jednou dojde. Myslím, že 21. 12. 2012 to ale opravdu ještě nebude. Toto datum je obyčejné jako každé jiné a konec světa nenastane (přesto jsem z toho měla zpočátku obavy).

Barbora Chmelová, 8.tř.

Nemyslím, že se něco takového stane, přece by se země nepřestala točit z minuty na minutu. Podle předpovědí a taky podle toho, co říká věda. I podle filmu, co už je natočený, je to blbost. A navíc jsem slyšel, že se našel další mayský kalendář, který pokračuje tak dalších 200 let.

Jakub Chmel, 8.tř.

Nevěřím sice v to, že 21. 12. 2012 nastane konec světa, ale koneckonců všechno je možné. Každopádně si myslím, že tento den bude něčím výjimečný. No uvidíme.

Stella Ferencová, 7.B

No, já si myslím, že když jsem přežil svůj koncert, tak přežiju vše.

Jakub Vašulín, 8.tř.

Já si myslím, že konec světa letos nebude. Nevěřím tomu, že by konec světa byl, protože měl už být i v jiném roce.

Lenka Prokešová, 7.B

Je mi jasné, že se konec světa stát musí. Přitom věřím v to, že nikdo to nemůže a snad ani by neměl vědět. Jsem silně přesvědčena, že datum 21. prosince není pravdivé a že se bát nemusím!

Anežka Vašulínová, 8.tř

Hmm... nevím, až bude tak bude, a pokud bude, tak je to škoda. Moc tomu ale nevěřím, mayové si z nás určitě jen pořádně vystřelili.

Tomáš Svoboda, 9.B

No, vím o tom, ale nemyslím si, že by byl ten konec světa. Možná se něco velkého stane, ale konec světa to myslím nebude.

Jan Švestka, 8.tř.

Doufám, že se žádného konce světa nedožiju. A pokud přece, tak doufám, že ho nepřežiju. Tedy se netrápím a klidně spím, spížírnu neplním a bunkr nestavím.

Vlasta Sokolová

Anna Nechvátalová, 8.tř.

HOLKY VERSUS KLUCI

A máme tu opět další soutěž holek proti klukům. Nikdo sice není dokonalý, někdo však může být dokonalejší. V minulém kole kluci nad holkami zvítězili.

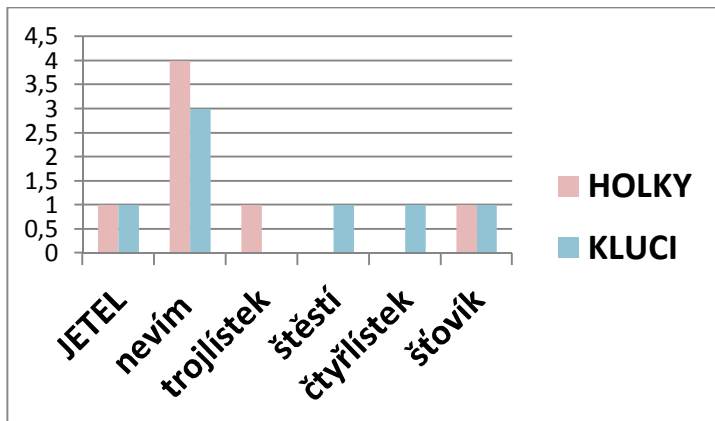
Uvidíme, komu budu štěstí přát tentokrát.

Správné odpovědi jsou napsané velkými písmeny.

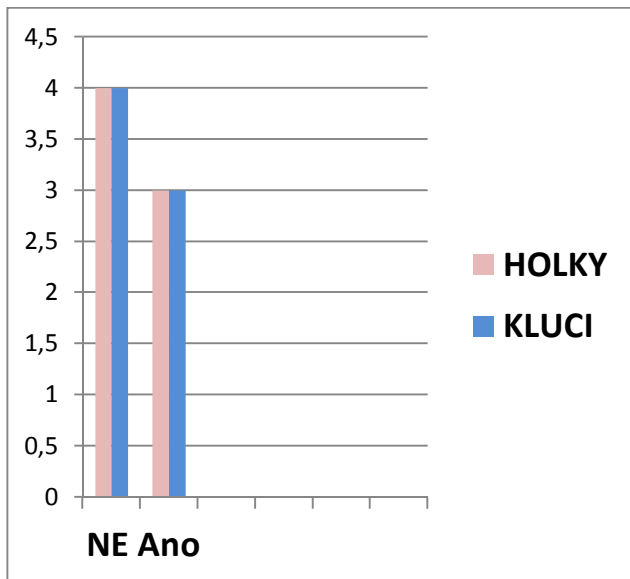
ANKETY A ROZHOVORY

1. Jak se původně jmenuje rostlina čtyřlístku?

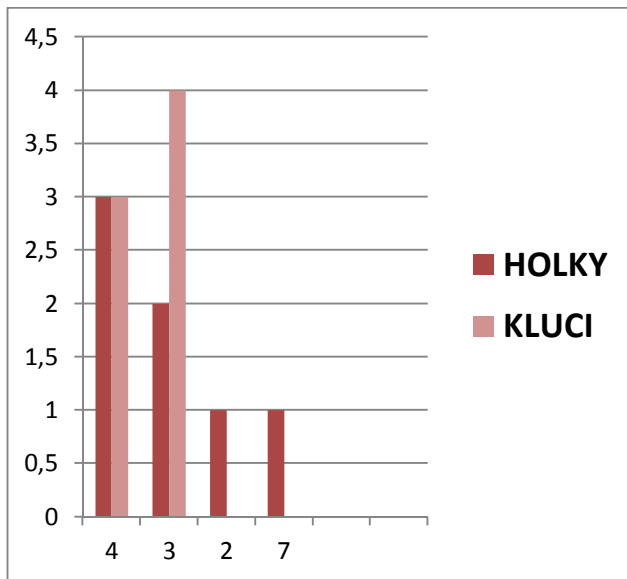

TENTOKRÁT SE KARTA
OBRÁTILA A VYHRÁLY
HOLKY.
ODVETA PŘÍŠTĚ!

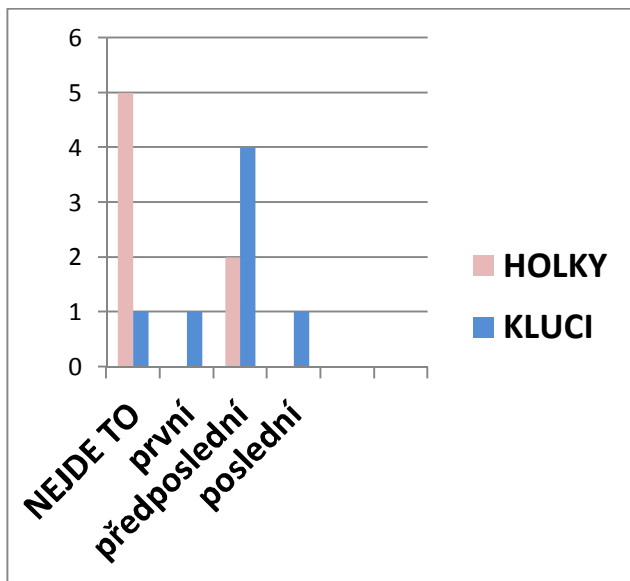
2. Smí se muž oženit se sestrou své vdovy?

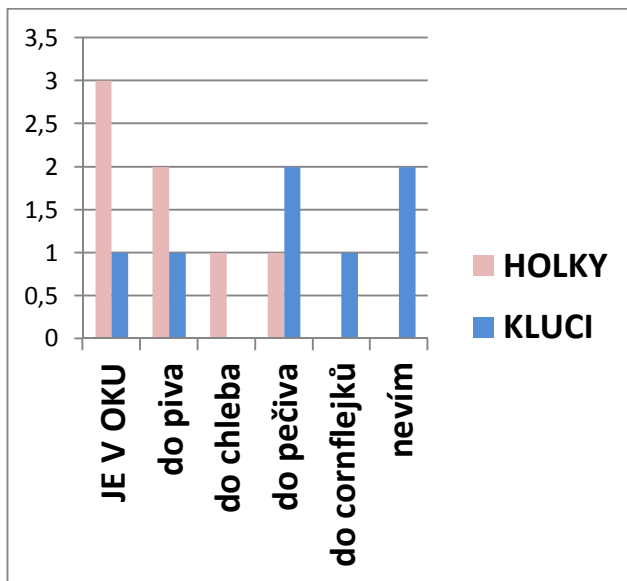
3. Kolik N je ve slově nevinnen?

4. Když předběhneš posledního, kolikátý budeš?

5. Do jakého jídla se přidává ječné zrna?

ŠESTÝ SMYSL

V přírodopise nás učí, že člověk má pět smyslů. Občas se ale taky mluví o „šestém“ smyslu, jako o schopnosti jakéhosi předvídání, přičemž prý lidé, kteří mají „šestku“ vyvinutou, mají schopnost vcítit se do jiných lidí, a tudíž lepší kontakt s okolním světem.

Udělalí jsme tedy takový malý průzkum, jak jsou na tom s „šestým“ smyslem naši žáci. Volně inspirováni dříve populární televizní soutěží *Pět proti pěti* jsme položili kamarádům po 10 otázkách. Měli na ně odpovědět tak, jak si myslí, že odpoví nejvíce dotazovaných. Odpovědi jsme spočítali a vyhledali ty, kteří se nejčastěji trefili. Vyhodnotit jsme mohli ale pouze ty, kteří se podepsali, většina dotazovaných odevzdala svůj lístek anonymně. Až Vás příště zastaví redaktor s dalšími otázkami, nezapomeňte se podepsat!

1. Rozhodni se pro pannu, nebo orla:

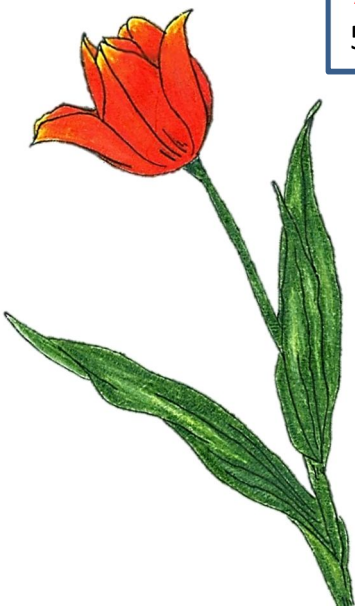
panna 44x orel 43x

2. Rozhodni se pro jeden z orgánů: játra, ledviny, mozek, plíce, srdce:

srdce 50x mozek 24x plíce 6x
ledviny 4x játra 3x

3. Rozhodni se pro jedno z těchto čísel: 7, 13, 100, 99, 266, 555:

7 - 31x 13 - 17x 99 - 15x 100 - 14x
555 - 10x

4. Rozhodni se pro jednu z těchto barev: červená, modrá, zelená, černá, bílá, oranžová:

modrá 26x černá 18x červená 15x
zelená 11x bílá 8x oranžová 6x

5. Rozhodni se pro jednu z těchto květin: sněženka, tulipán, konvalinka, narcis, lilie:

tulipán 21x lilie 18x narcis 18x
sněženka 15x konvalinka 9x

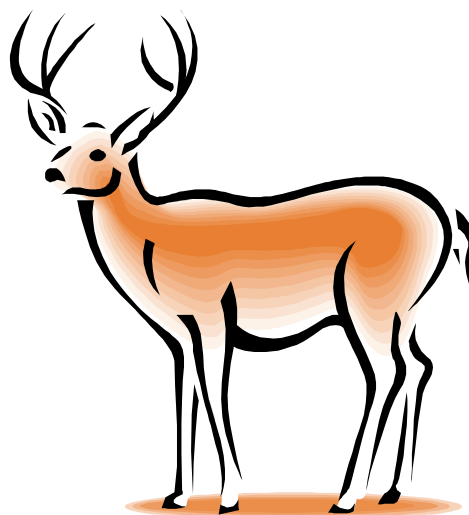

ANKETY A ROZHOVORY

6. Jmenuj jedno naše lesní zvíře:

jelen 18x srna 15x liška 10x prase 9x
lama 6x pes a zajíc 4x medvěd 3x
bobr, datel, Hloušek, králík, mravenec
a vlk 2x orel a veverka 1x*

*Neuvěřitelné, co se nám prohání po lesích...

7. Jmenuj den v týdnu:

sobota 31x pátek 30x neděle 7x
pondělí 6x čtvrtek, středa a úterý 3x

8. Jmenuj jeden kalendářní měsíc:

prosinec 27x červenec 17x srpen 8x
červen 7x leden, únor a září 5x
květen 4x březen a duben 3x
listopad 1x

9. Jmenuj náš sousední stát:

Slovensko 30x Německo 20x
Rakousko 14x Polsko 9x Čechy 3x
USA 2x*

*Někteří jsou opravdu bystří...

10. Jmenuj jednu českou pohádku:

Popelka 20x Karkulka 18x Pat a Mat
a S čerty nejsou žerty 5x Princezna ze
mlýna a Sněhurka 3x Perníková
chaloupka 2x Bob a bobek, Čert ví
proč, Kouzla králů, Krkonošská
pohádka, Liška Bystrouška, Maxipes
Fík, Pejsek a kočička, Pták Ohnivák,
Šípková Růženka, Tajemství staré
bambitky a Zlatovláska 1x

VÍTĚZOVÉ TESTU:

1. David Rejda, 9.B: 6x
2. Dorotka Záleská, 7.A: 5x
3. Jiří Antonín, 5.tř.: 4x
Barbora Daňková, 5.tř.: 4x
Dominika Jiráčková, 9.B: 4x
Ester Lukavská, 8.tř.: 4x
Jakub Sadílek 9.B: 4x

Jakub Vašulín, 8.tř.

Obrázky: Barbora Chmelová, Stella Ferencová, klipart

MOC DRAHÝCH KAMENŮ

Diamant je nejtvrdší známý přírodní minerál a jedna z nejtvrdších látek vůbec. Jedná se o krystalickou formu uhlíku. Pro použití ve šperku je nejoblíbenější výbrus nazývaný brilliant. Diamant má univerzální kouzelnou moc, neutralizuje všechny jedy a nemoci, odstraňuje špatné sny.

Rubín patří elementu ohně a planetě Mars. Je to kámen bohatství i ochrany. Vytváří štít proti všem druhům útoků. Představuje sílu a energii. Podněcuje touhu po životě a sexuální aktivitě. Zahání strach, smutek a negativní myšlenky. Zajišťuje klidný spánek bez nočních můr. Dodává odvalu, navozuje pozitivní stav mysli a pomáhá čelit útokům v hádkách. Jeho barva je červená.

Lapis lazuli je duchovní kámen vhodný pro meditaci. Přináší klid a mír, působí proti depresi a rychle odstraňuje stres. Ochranný kámen, hlavně pro děti. Dodává odvalu, přináší soucit, poctivost a čestnost. Odstraňuje potíže s komunikací, učí naslouchání druhým. Podporuje kreativitu, zesiluje myšlenky a vnáší do nich jasný pohled. Upevňuje vztahy, odstraňuje krutost a strádání. Je temně modrý se zlatými skvrnkami.

Safír patří elementu vody a Měsíci. Je to kámen moudrosti, mívá velký význam ve věštírňách, např. v Delfách. Pomáhá při meditaci, přináší klid, ochraňuje lásku, podporuje věrnost. Přitahuje bohatství a prosperitu. Potlačuje depresi a udržuje rovnováhu v těle. Umožňuje soustředění, uklidňuje mysl, zbavuje nežádoucích myšlenek a napětí. Potlačuje depresi a pocit zklamání. Má mnoho barev, může být černý, zelený, růžový atd.

ZAJÍMAVOSTI

Obsidián je přiřazen planetě Saturn a elementu ohně. Je to velmi silný ochranný kámen před magickými útoky, zlem a veškerou negativitou. Má dvojaký charakter: ochraňuje nositele před špatnými vlivy, ale může též pomáhat špatným lidem v nekalých kouscích. Pomáhá oprostít se od vnějších vlivů a aktivuje logické myšlení. Tento kámen je vhodné mít při sobě při zkouškách a důležitých rozhodnutích. Bývá černý, hnědý, rudý i zlatavý.

Tyrkys náleží planetám Venuši a Neptunu a elementu Země. Je to posvátný kámen štěstí, amulet cestovatelů. Vhodný pro meditace, zvyšuje intuici. Vyrovnává mužskou a ženskou energii, neutralizuje elektromagnetický smog, dodává sílu, podporuje kreativitu. Působí proti depresi, strachu a vyčerpání. Podporuje romantickou lásku. Majiteli přináší radost a bohatství. Je velmi barevný, jeho barvy jsou tyrkysová, zelená, modrá.

Měsíční kámen je spjat s Měsícem a intuicí. Přitahuje lásku a řeší milenecké problémy. Zajišťuje klidný spánek. Obnovuje a uchovává mladistvý vzhled a přístup. Vytahuje na povrch věci uzavřené v podvědomí, a uklidňuje rozbouřené city. Je bezbarvý, bílý.

Malachit je silný ochranný kámen, zejména u dětí slouží jako ochrana proti pádům. Ochraňuje na cestách, pohlcuje negativní energii a odebírá z těla znečišťující látky. Uklidňuje nervovou soustavu a podporuje klidný spánek. Při obchodních jednáních pomáhá uzavírat dobré obchody. Otevírá srdce lásce. Je zajímavě zbarvený, nejčastěji je zelený, černý a bílý.

Jakub Chmel, 8tř.

Zdroj: www.nefertitis.cz

Obrázky: www.nefertitis.cz

ZA TOHLE TI PATŘÍ DÍK

Za tohle ti patří dík – tak znělo letos zadání slohového úkolu, který byl součástí školního kola v Olympiádě v českém jazyce. Zkuste na chvíli zavřít oči a zamyslet se – co byste napsali Vy, komu by patřil Váš dík?

Osmáci a deváťáci se s tímto úkolem poprali každý po svém, většinou každý našel někoho, komu by poděkoval, ale někteří si zvolili jiný způsob ztvárnění – šli cestou umělecké fikce a vymýšleli si na toto téma příběhy. Na stránkách našeho časopisu si teď můžete přečíst nejlepší práce.

Jakmile jsem si přečetla téma slohové práce, hned jsem věděla, o čem napíši. Na tohle téma jsem ve své hlavě napsala desítky příběhů, ale když jsem je měla dát na papír, jako by seablokovaly. Navzdory tomu jsem poskládala pár smysluplných vět.

Babička pro mě vždycky byla spíše jako kamarádka. Podporovala mě v tom, co mě bavilo, nenechávala mě dělat nic hloupého ani nebezpečného, zastávala se mě před rodiči. Mohla jsem jí říkat všechno.

Proto mě hodně zasáhlo, když onemocněla. Stále jsem kolem sebe měla dost lidí, kteří mě mají rádi, přesto jsem se cítila sama. Tolik mi chyběla. Říkala jsem si, že kdybych se o ni více starala, nestalo by se to.

Ta doba, kdy jsme nevěděli, co vůbec s babičkou bude, byla příšerná, ale potom, o pár měsíců později, když ji pustili z nemocnice domů, se vše obrátilo k lepšímu. Najednou se úplně změnila, už nebyla uplakaná a smutná, právě naopak – smála se nejen navenek, ale i očima. Stačil mi jeden pohled, abych zjistila, že moje starosti byly zbytečné.

Právě babiččina snaha a odhodlání v boji o život mi pomohly „dospět“, uvědomit si, co je opravdu důležité. Za tohle ti patří největší dík, babi. Doufám, že ze mě jednou vyroste tak úžasná žena, jako jsi ty.

Linda Koshi, 9.A

Devět měsíců ji nosila ve svém těle, ta krásná, jemná a chytrá žena. Devět měsíců díky ní rostla a sílila. Jen díky ní 20. března roku 1998 poprvé uviděla svět. S malýma očkama a černým chmýří na hlavě se narodila holčička.

Nebyla velká, vždyť měřila jen 53 centimetrů a vážila něco málo přes 3 kilogramy, ale pro ni to byl celý svět. Celý, přitom tak malý svět. Holčička, kterou si vždy tolik přála. A teď jí ležela v náručí. Tak bezbranná. Ale ona byla tou nejšťastnější ženou na světě.

Jak šel čas, dívka rostla a sílila. První dupačky už dávno byla malé a tolik plen, co se spotřebovalo! I když jí to občas šlo na nervy, pořád byla šťastná. Vždyť to stvoření, teď již trošku větší, pro ni znamenalo svět.

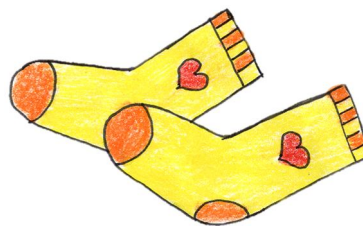
Její první slovo bylo „babi“ a první krůčky na sebe nenechaly dlouho čekat. Dívka rostla jako z vody a za pár let z ní byla velká školačka. To psaní úkolů a učení nebyl zase takový problém. Její dcera byla šikovná a nosila domů skoro samé jedničky. Nikdy s ní nebyl větší problém a ženě se splnil další sen. Byla po ní. Kaštanové vlasy, ale především nadání, co zdělila i ze strany otce. A než se kdo nadál, řeší tato žena, kterým směrem se její dítě vydá, kterou střední školu si vybere. Prostě co bude ten její svět.

Já vím, že jsem někdy na zabití a že to se mnou není jednoduché. Ale vždy jsem tu byla a budu pro Tebe, maminko. Tak jako já jsem Tvůj svět, Ty jsi můj. Vždy se Ti mohu svěřit a vždy stojíš při mně, i když se občas nepohodneme. A za tohle Ti patří dík.

Tereza Brzobohatá, 9.A

Děkuji ti za to, jak se na mě usmíváš, když vstávám, odcházím do práce, jím preclíky a popíjím kávu na verandě. Děkuji ti za tvoji duši, která ačkoli nehmatatelná je, mě vždy pohladí, obejmě, přijme bez zaklepání. Děkuji ti za tvou dobrotu a štědrost, umění vařit a za to, že se můžu vždy spolehnout na cokoli, co mi slíbíš (s výjimkou pondělního rána, kdys zaspal a nedošels k vlaku)

Děkuji ti za to, že mohu po boku tvém v životě stát, a zato, že ty stojíš po boku mém, a tak stojíme vedle sebe již řádku let. Děkuji ti za to, že si sundáváš ponožky, když jdeš do postele. Děkuji ti za to, jak vždy dovíráš víčka od propisek, aby nevyschly. Děkuji ti za to, že mě hájíš před tvou matkou, když mě pobízí, abych ti už porodila malého nositele tvého jména. Děkuji ti, že mě krotíš při nákupech a tím nás chráníš před finančním krachem. Děkuji ti za to, že zaléváš kytky, vyměňuješ žárovky a zabíjíš hmyz, abych mohla spát bez obav, že mě něco sní. Děkuji ti za ty huňaté ponožky, cos mi dal k Vánocům.

Děkuji ti za to, že mě necháš se na sebe koukat, když spíš. Děkuji ti za tvé ruce hladké jak véba. Děkuji ti za to, jak mě vždy při spánku objímáš, za to, jak mi vždy necháš poslední kousek čokolády.

Děkuji, že mohu být tvou ženou a ty mým mužem. Děkuji za vše, co pro mě děláš i neděláš, protože když se pak kvůli tomu hádáme, usmíření sladké jak cukrkandl. Děkuji ti za to, kolik mi toho dáváš i bereš. Děkuji ti, že máš příjmení, které se hodí k mému jménu. Děkuji ti...

... Dočetl se slanými slzami v očích, pohlédl na nemocniční vozík se siluetou zakrytou bílou plachtou a na kloučka, který mu strkal prst do ucha... „To já děkuji tobě...“, zašeptal.

Dagmar Eckertová, 9.A

Vybrala Vlasta Sokolová a Aleš Kadlec

OBYČEJNÉ VĚCI VYPRAVUJÍ

Že se mnou nesouhlasíte? Že věci přeci nemluví? Ale to je jen zdání, zkuste se někdy v tichu zaposlouchat... Třeba je uslyšíte, jako je slyšeli žáci 9.A.

STARÁ ŠKODOVKA VYPRAVUJE

Jsem osobní auto značky Škoda 100. Koupili si mě hodní lidé, a protože se o mě vzorně starali, vydržela jsem jezdit mnoho let. Brali mě jako člena rodiny, a dokonce mi dali i jméno – Pepina. Moji majitelé rádi cestovali, takže jsem viděla velký kus světa. Ale jedna cesta, na kterou nezapomenu, mohla být naší poslední.

Tehdy jsme se vydali na dovolenou do Alp v Rakousku. Dva týdny jsem svoje pány bez problémů vozila po prudkých kopcích.

Až poslední den našeho pobytu, kdy už jsme sjížděli do údolí, jsem ucítla, že ve mně něco prasklo. S hrůzou jsem zjistila, že to je hadička od brzdové kapaliny a pomalu mně přestávaly fungovat brzdy. Naštěstí po prudkém klesání přišla rovinka a mírný protisvah. Tam se podařilo mému majiteli auto zastavit. Krve by se v něm nedořezal – co teď? Co tady v horách a v cizině?

Jelo s námi ještě díky Bohu několik kamarádů v dalších autech. Jeden z nich mne prohlédl a přišel na to, co se stalo. Podařilo se mu mě opravit a všichni jsme šťastně odjeli domů.

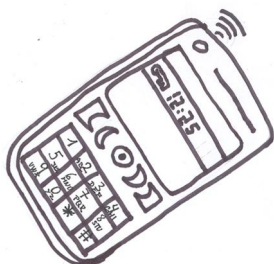
Pár veršů na závěr:
Kde je brzdový uzávěr?
Pan opravář to jistě ví,
ale pánovi nic nepoví.

Terezie Novotná 9.A

MŮJ BUDÍK VYPRAVUJE

Nejdříve se představím, mé jméno je Adrein Balthazar Benedicte Capucine Dider Emille Fidele Gantier Hermann Isaac Jean-Babtiste Lazare Mathieu Nicolas Odilon Pierre Qwitterie Rodrigue Severin Theophile Ulrich Valentin Wilfried Xavier Yves Zachaire, ale říkejte mi Budík, jsem aplikace mobilního telefonu značky Samsung. Patřím slečně Sáře Šilge...eee - nevím, jak dál, protože to její příjmení opravdu není normální.

Chtěl bych vám povědět příběh o vztahu s mou majitelkou. Začal bych asi tím, že spolu máme již dlouholetý vztah, který zatím v rámci možností funguje, troufám si říci, i dobře. Nevím ale, jestli je náš vztah zrovna vřelý, to bych asi přeháněl, kdybych tohle řekl. Myslím, že je... neutrální, ano, to je to správné slovo. Moje majitelka mě asi nemá moc v lásce, jenže já nevím proč. Vždycky ji tak krásně, zřetelně probouzím, snažím se být co nejhlasitější a ona mě pokaždé s protáhlým obličejem a většinou i se zavřenýma očima praští svojí neohrabanou rukou, jako by mi nebyla vděčná za to, že jsem ji tak krásně probudil. Nyní jsem vám popsal tu světlejší stránku našeho vztahu a nastal tedy čas, abych vám pověděl i o té stinné stránce.

Každé ráno na mě pak čeká nepříjemné překvapení, a to zjevení s blondátými rozčuchanými vlasy, s velkými kruhy pod šedo-modrýma očima a s nepřítomným, někdy i našťvaným výrazem ve tváři. Ano, pokud hádáte, že je to moje majitelka, tak hádáte správně.

Ovšem ona vypadá každé ráno jinak. Když se učí do velice brzkých ranních hodin, kdy začíná kokrhát kohout, tak z ní mám pokaždé málem mozkovou příhodu, jak mě její zjev vyděsí. Ale když jde spát nejpozději do půlnoci, což se bohužel stává teď ve školním roce čím dál tím méně často, ráno zas tak strašně nevypadá. Párkrát se mi stalo, že byla tak hezky vyspaná, že se na mě dokonce i usmála.

Teď jsem zkritizoval svoji majitelku, ale musím se přiznat, že i já dělám někdy chyby. Několikrát jsem to v noci přehnal s přetáčením svých alarmových čísel tak, že jsem svoji majitelce ani ráno nezazvonil a ona kvůli mně měla problémy, protože nestíhala. Tady bych se jí za to chtěl omluvit. Nicméně, moje drahá majitelko, jak říká Jiří Krampol: „Nikdo není dokonalý.“

Sára Šilgeraiová, 9.A

STARÁ DLAŽDICE VYPRAVUJE

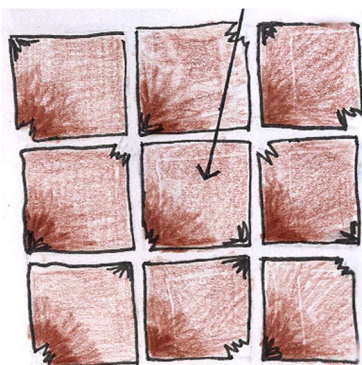
Ahoj. Mé jméno je paní Kachličková a můj život je velice špinavý a nudný. Kolikrát sním o tom, kdybych mohla být třeba taková skleněná deska, o kterou se starají a umývají ji, když je zašpiněná...

Ale jsem už stará a dobře vím, že jsem, kdo jsem, a už se nezměním. Můžu jen snít. Po desítkách let na chodníku už mám spoustu šrámů a skvrn, ale stejně jsem na sebe hrdá.

Neměla jsem lehký život, a proto vám teď povím svůj příběh. Všechno začalo jednoho slunečného dne, kdy mě vyrobili. Z kamene a betonu pomocí strojů vyřezali mě a spoustu mých známých a kamarádů. Dlouhou dobu jsme na sobě leželi ve skladech a užívali jsme si poklidný život. Jeden den, pamatuji si ho, jako by byl včera, se otevřela ta velikánská vrata a přijelo velké nákladní auto. Vystoupili z něj muži a začali nás skládat dovnitř. Nejen že jsem utrpěla pár zranění a odřenin, ale ztratila jsem i veškerou rodinu a přátele. Kolem mě byly samé cizí kachličky. Bylo mi do breku.

Vyjeli jsme a můj domov se vzdaloval. Po pár hodinách jízdy jsme dorazili do cíle. Vysadili nás na zem a jako ve frontách jsme čekali a nikdo z nás, nových kamarádů, nevěděl na co. Přišla řada na mě. Zasadili mě vedle ostatních do země, bušili do mě kladivem, zasypávali pískem a já si říkala, co jsem provedla, že musím takto trpět. Došlo mi, že to je asi můj zcela nový domov.

Druhého dne ráno ze mě smetli písek a očistili mě a já si říkala, že s takovouto péčí to asi nebude tak strašné. Ale mýlila jsem se... To bylo snad naposledy, co ke mně někdo projevil nějakou úctu a péči.

Ještě dlouho jsem se chtěla vrátit ke svému starému životu do skladu. To byl můj opravdový domov. Copak tohle je nějaký domov? Když po vaší hlavě přejdou přes den tisíce lidí, někteří z nich si na vás odplivnou, sem tam někomu upadne kousek jídla, nebo když na vás nějaký pták nebo pes vykoná potřebu? Ne. Takhle jsem si domov doopravdy nepředstavovala. Ale už jsem si zvykla. Řekla jsem si: co jiného mi zbývá? Nemám na výběr. Seznámila jsem se se svými čtyřmi sousedkami a sem tam jsme si popovídaly o mizerném životě nás všech.

Každý den byl stejný. Stejně krutý a nebezpečný. Postupem času jsem začala mít čím dál tím víc šrámů, už i kousky betonu se ze mě začínaly drolit a já pocítila stáří. Krásnou vůni stáří a cítila jsem, že už brzy musí přijít můj konec. Můj život nabral jiný směr a já začala být šťastná. Šťastná z toho že se rozpadám, mám vrásky, jsem poškrábaná a zcela zničená. Z posledních sil píšu tenhle příběh a říkám vám, že jsem měla mizerný a nešťastný život. Nejvíce mě ale mrzí, že jsem nepoznala žádného krásného pana Kachličku. Vzpomínejte na mě v dobrém.

S láskou paní Kachličková.

Tereza Kuklová, 9.A

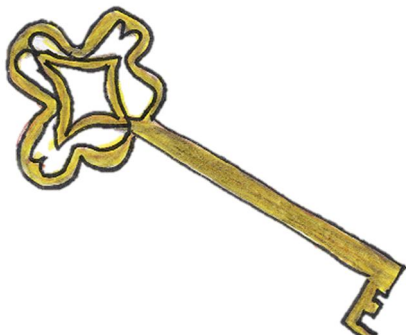
STARÝ KLÍČ VYPRAVUJE

Jé, hele, nováček! To ti musím hned povědět svůj příběh, aby ses poučil a věděl, jak takovou situaci zvládnout. Už mám za sebou mnoho let, co odemykám a zamykám tyto vchodové dveře, a myslím si, že pokud se neztratíš nadobro, jako moje kamarádka, budeš tu možná déle než já, ale kdo ví... Ehm, kde jsem to skončil? Už vím.

Ležel jsem si pohodlně v misce s ostatními klíči a poslouchám, jak probírají naše výlety ven za dveře. Většinou nejsou zajímavé, protože ležíme celý den v tašce. Se mnou se moc nebaví, myslí si o mně, že jsem se zbláznil. Vtom slyším dupání ze schodů a svitne mi naděje, že půjdu ven. „Budte potichu,“ okřiknu ostatní. Na chvíli zmlkly, ale po chvíli se rozesmály. Urazil jsem se a začal se dívat jinam.

Ještě ti povím, proč mě měly za blázna. Chtěl jsem se alespoň jednou ztratit, ale potom aby mě našli a já o tom mohl povídat ostatním.

Zpátky k vyprávění. Uběhl celý den a já jsem se s nikým nebavil a jenom zíral do zdi. Když se začalo stmívat, vzala mě moje majitelka do ruky a šupla do kapsy.

Chvíli se nic nedělo, ale potom to začalo házet a třepat. Než jsem se vzpamatoval, letěl jsem vzduchem. Jedním očkem jsem zahlédl, že moje majitelka leží na zemi. Dopadl jsem do měkké trávy a přemýšlel o tom, proč se válí na zemi. „Mám to,“ řekl jsem si, „ona tam neležela schválně, ona upadla.“ Začal jsem si zoufat, stmívalo se čím dál víc a já se začal bát. Ano, je to dobrodružství, které jsem chtěl zažít, ale dostal jsem strach.

„Brr, co to na mě padá?“ řekl jsem zoufale a klepal se zimou.

„Neboj se, to je jenom rosa,“ promluvil někdo vedle mě a já se tam podíval. Ten neznámý hlas byl kámen a vysvětlil mi, co to je. Po pár minutách jsem usnul. Probudilo mě nějaké šátrání a já uviděl moji majitelku s magnetem v ruce, ale minula. Už jsem se bál, že tam skončím nadobro... Po pár minutách jsem zase usnul. Stále padá rosa a moje majitelka znovu pátrá v trávě. Tentokrát mě neminula a já byl šťastím bez sebe, že se zase vracím domů.

Ruce mě položily zase mezi ostatní klíče a ty se vyptávaly, jak to bylo atd.

Tak, naučil jsem tě, jak se máš zachovat v krizové situaci. Hlavně neztrácej hlavu a uživej si to. A teď nech mě, starý klíč, odpočinout.

Martina Hudíková, 9.A

Obrázky: Lenka Prokešová, Kamila Antošová
a Sára Holešovská, 7.B, klipart

POCITY DEVÁČÁKA

Rozhlížím se po třídě a vidím jen otrávené obličeje unavených spolužáků a neskutečně zničené výrazy našich „milovaných“ učitelů, které od začátku roku tak trápíme.

Škaredý svět nám dává najevo, že škola je potřeba pro náš život, peníze, dobré zajištění a tak dále, a tak dále. Upřímně, vidím mezi lidmi ze své třídy tak tři až pět lidí, kteří to opravdu někam dotáhnou. Od září jde vše jen z kopce.

Učitelé nás neustále nahánějí skrze známky, přijímací zkoušky a naše budoucí školy. Chvílemi je to otravné a chvílemi zase nemůžeme nic jiného než ocenit jejich pomoc. Návštěva úřadu práce nám velmi pomohla, tedy, alespoň mně, a myslím, že jediná v této třídě nebudu.

Velký dík také patří paní učitelce Brimové, která dělá první poslední, aby nás připravila na přijímačky. Musíme se nyní více učit, ale nevypadá to, že by se tady někdo nějak víc snažil. Spíše naopak, vyhýbáme se tomu, jak můžeme. Jsme rádi za každou akci, ať je to Mikuláš, Dýňová slavnost, nebo třeba jen třídní besídka před Vánocemi. Tyhle akce si peckovně užíváme, myslím, že si letos ve třídě rozumíme lépe než v minulých letech. A když jsou výjimky, musíme se s tím smířit, lepší to totiž nebude.

Upřímně musím uznat, že učení bych nejráději hodila z okna, protože je čím dál těžší a je ho čím dál víc. Moje hlava už nic nebere, zvláště po těchto zimních prázdninách. Vygumovaný mozek, v hlavě jenom samé kraviny. Je čas trochu ho rozcvičit, ale dva dny na to nestačí. Nejméně týden. Tak jak mám psát písemky, když nic neumím! Je to hrůza. I školní obědy nestojí za nic. Často se přemlouvám, abych něco snědla, a stejně do sebe nacpu jen dvě lžičky nebo vidličky.

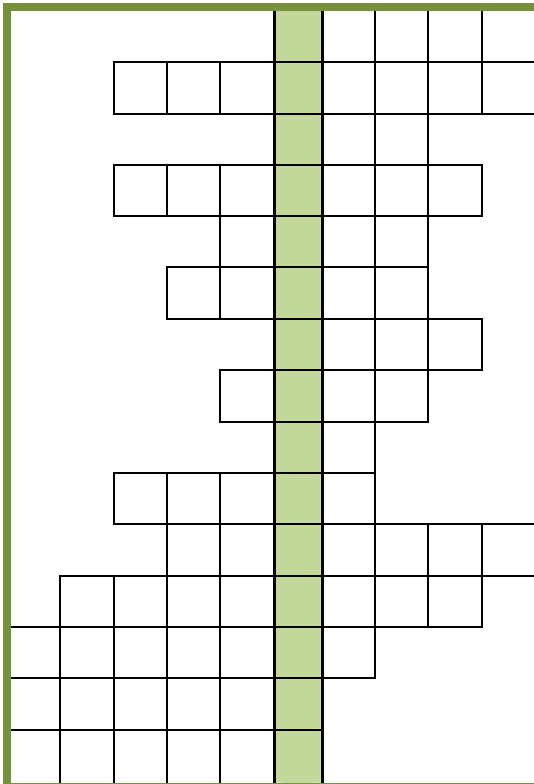
Třídní kolektiv mám ale ráda, je s nimi zábava, jak v hodinách, tak o přestávkách. Paní učitelka Benešová je ta nejlepší třídní, jakou jsme si mohli přát. I když bych některým spolužákům občas nejradši zlomila nos nebo si k večeři uvařila jejich oční bulvy, vím, že by to mohlo být i horší. Každý jsme holt nějaký a ono se vše vždycky nakonec nějak vyřeší.

Marie Blažíková, 9.B

Obrázek: www.marketa-malakova.blogspot.com

PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

MIKULÁŠ, ANDĚL A ...
 ROZSÁHLÁ SOCIÁLNÍ SÍŤ
 POUŽÍVÁ SE V KUCHYNI I NA SILNICI
 SYMBOL ŠTĚSTÍ
 KOFEINOVÝ NÁPOJ
 OBTÍŽNÝ HMYZ
 ZVÍŘE S DOMEČKEM NA ZÁDECH
 DRUH PÍSEMKY
 ČERT ... PROČ (název pohádky)
 ČÍŠE
 VÁNOČNÍ PEČIVO
 ROZKVETLÁ VĚTVIČKA VE VÁZE
 OPADÁVÁ ZE STROMEČKU
 PŘEDVÁNOČNÍ OBDOBÍ
 HROZÍ V DEŠTI A MRAZU

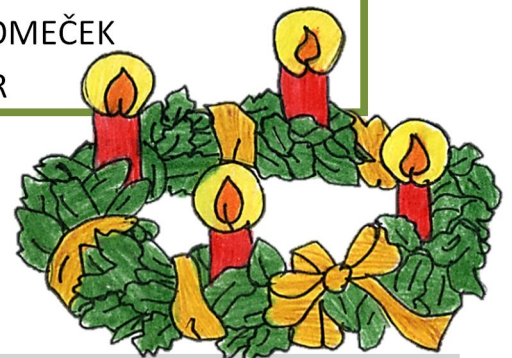
J	H	K	N	E	D	Ý	R	D	Ě	T	Š	S
E	E	D	R	V	J	A	T	E	M	O	K	N
Z	A	S	K	T	Á	A	M	B	R	T	E	Ě
U	I	J	L	M	M	N	P	L	Y	Z	Č	H
L	G	H	T	I	F	C	O	A	D	G	E	U
Á	Í	W	Z	D	Č	U	M	C	S	M	M	L
T	Ř	K	Č	Ě	Á	K	T	J	E	J	O	Á
K	O	L	E	D	Y	R	Y	N	H	I	R	K
O	G	L	I	J	N	O	K	Ý	E	L	T	É
H	Í	Ž	E	Í	T	V	R	Y	V	V	S	Š
F	T	R	Ž	Ý	J	Í	U	D	A	I	D	R
H	C	G	Y	P	K	K	A	P	R	J	G	A
B	E	T	L	É	M	K	E	Š	Í	Ž	E	J

VÁNOCE	KOMETA
DÁRKY	JEŽÍŠEK
KOLEDY 2X	ŠTĚDRÝ DEN
JESLIČKY	
BETLÉM	
JEZULÁTKO	
SNĚHULÁK	
LYŽE	
ZIMA	
ADVENT	
CUKROVÍ	
STROMEČEK	
KAPR	

Řešení najdete na konci časopisu za redakcí.

Stella Ferencová, 7.B

Obrázek: Lenka Prokešová 7.B

WORLD OF WARCRAFT

RECENZE

V tomto čísle se nám otevírá nový seriál, kde byste měli nacházet různé recenze třeba na PC hry, knihy či filmy. Doufám, že se Vám bude líbit a pomůže při výběru, když se bude rozhodovat, co si pořídit nebo na co se kouknout.

Začneme jednou z neznámějších počítačových her po celém světě - **Word of Warcraftem**. Tuto hru, nazývanou zkráceně Wowko, hrálo ještě před vydáním plného datadisku 12 milionů hráčů.

Hra patří mezi MMORPG (Massively-Multiplayer Online Role-Playing Gamefantasy) tzv. multiplayerové hry na hrdiny. Nabídne vám výběr z mnoha ras, postav a map. Zároveň si můžete vybrat dvě z profesí, nezávisle na typu hrdiny.

Hra drží rekord v Guinnessově knize rekordů jako nejpoblárnější multiplayerová hra.

Tomáš Svoboda, 9.B

Zdroj:www.wikipedie.cz

Obrázky:www.wired.com,www.skuggen.com

VTIPY A VTÍPKY

„Založili jsme kvarteto, jsme tam tři, já a bratr.“

„Ty máš bratra?“

„Ne.“

Blondýna v soutěži Chcete být milionářem volá přítele na telefonu: *„Mami, mám si vzít 50:50, nebo pomoc publika?“*

Medvěd jde k lišce pro radu: „Liško, mám problém. Kdykoliv potkám zajíce, mám děsnou chuť ho sežrat. Když ho nesežeru, hned mám blbej den.“

„A kde je problém?“ diví se liška.

„No já ho vždycky sežeru kvůli tomu, že nemá čepici, ale už mi to přijde takový bez fantazie.“

„No to je jednoduchý. Chtěj od něj cigaretu. Když bude mít s filtrem, chtěj bez filtru. Když bude mít bez filtru, chtěj s filtrem. A kdyby to nevyšlo, chtěj připálit. Když bude mít zápalku, chtěj zapalovač. Když bude mít zapalovač, chtěj zápalku. Dyť ty už si poradiš.“

A tak jde medvěd lesem a potká zajíce:

„Hej, zajíci, dej mi cigo!“

A zajíc s úsměvem: „S filtrem, nebo bez filtru?“

„Bez filtru,“ zavrčí medvěd.

„A teď mi připal!“

„A je líbo zapalovač, nebo zápalku?“

„To je k ničemu! Kde máš čepici?“

Přijde Pepíček domů a povídá: „Mami, představ si, že jsem dostal jedničku z matematiky.“

Maminka: „Vážně?“

Pepíček: „Ale nééé, jenom si to představ.“

Ptá se malá zebra velké zebry: „Mami, proč máme tolik pruhů?“

Velká zebra odpoví: „Čím víc pruhů, tím víc Adidas.“

Lékař k pacientovi: „Mám pro vás trochu špatnou zprávu. Bojím se, že už nebudete moci pracovat.“

„S tím si nelamte hlavu, pane doktore. A teď mi řekněte tu špatnou zprávu.“

Přiběhne sestra k doktorovi do ordinace a vyhrkne: „Pane doktore, ten simulant na pětce umřel.“

„Tak to už ale opravdu přehnal!“

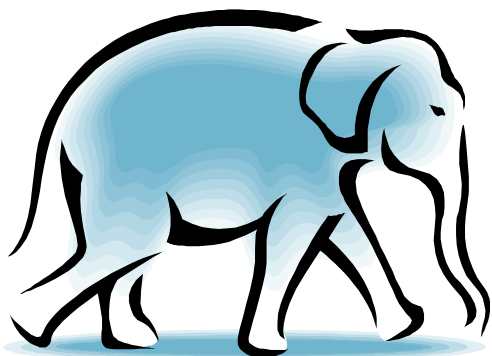

Jde slon a na sobě má tisíc mravenců. Slon se otřeše, všichni spadnou, až na jednoho, co zůstane viset na krku. Ostatní na něj křičí: „Uškrť ho!“

Smrtka stojí u dveří bytu a povídá: „Dobrý den, odčítání lidu.“

Petr se ptá dědečka: „Proč si chirurgové zahalují obličej?“

„Aby je nikdo nepoznal, kdyby se operace nepovedla!“

Patrik Litschmann, 8.tř.

Zdroj: www.vysmatej.cz a www.supervtipy.cz

Obrázky: klipart

REDAKCE A ŘEŠENÍ

Slovo na úvod – Mgr.Vlasta Sokolová

Volejbalový turnaj – Mgr.Vlasta Sokolová

Jak osmáci putovali za brněnskou historií – Anežka Vašulínová, 8.tř.

Do školy přišel Mikuláš – Linda Koshi, 9.A

Vánoční dílny – Kamila Antošová, Lenka Prokešová, Sára Holešovská
a Markéta Jašová, 7.B

Setkání pod vánočním stromem – Mgr.Vlasta Sokolová

Kronika devátáků – z prací žáků 9.A a 9.B sestavili Mgr. Vlasta Sokolová
a Mgr. Aleš Kadlec

Rozhovor s paní učitelkou Hradečnou – Linda Koshi a Terezie Novotná, 9.A

Rozhovor s Martinem Ševečkem I – Patrik Litschmann, 8.tř.

Konec světa? Opravdu? – Anna Nechvátalová, 8.tř.

Holky versus kluci – Barbora Chmelová, 8.tř.

Šestý smysl – Jakub Vašulín, 8.tř.

Moc drahých kamenů – Jakub Chmel, 8.tř.

Za tohle ti patří dík – žáci 9.A a 9.B

Obyčejné věci vypravují – žáci 9.A

Pocity devátáka – Marie Blažíková, 9.B

Pro bystré hlavičky – Stella Ferencová, 7.B

Word of Warcraft – Tomáš Svoboda, 9.B

Vtipy a vtípky – Patrik Litschmann, 8.tř.

Obrázky na obálce – Anežka Vašulínová, 8.tř., Markéta Jašová, Lenka Prokešová a
Stella Ferencová, 7.B

Řešení:

Česká mše vánoční

BUDIŽ SVĚTLO, TEPLO A JÍDLO

Kdo by nechtěl učit a učit se v teple, světle, obklopen fungujícími počítači, přehrávači, interaktivními tabulemi, a pak si dát dobré jídlo ve školní jídelně? Asi všichni, kterých se to u nás ve škole týká. S nárůstem počtu spotřebičů přestaly vyhovovat dosavadní elektrorozvody. A tak naše paní ředitelka řekla dost vypadávajícím pojistkám a mrkajícím zářivkám a najala firmu na rekonstrukci. Na ní a panu zástupci teď je zařídit to tak, aby škola mohla dál fungovat.

Žákům určitě udělalo radost prodloužení vánočních prázdnin. Ale tak to řešit věčně nejde, a tak si musíme zvyknout na prach, rámus sbíječek, stěhování po škole i vystěhovávání a nastěhovávání nábytku. Celá záležitost bude trvat ještě nějaký ten pátek - a tak vydržme.

Vlasta Sokolová

Foto: Aleš Kadlec